

Vyvěšeno dne: 15. 6. 2026

Svěšeno dne: 29. 6. 2026

Adéla Žemlová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Štěpána Výborného v právní věci žalobkyně: **namitech s. r. o.**, sídlem Purkyňova 648/125, Brno, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, sídlem Štěpánská 44, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2022, č. j. ČOI 67281/22/O100/Krč/Št, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2025, č. j. 31 A 79/2022-103,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu a předchozího průběhu řízení

[1] Rozhodnutím České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravského a Zlínského kraje ze dne 1. 3. 2022, č. j. ČOI/25541/3000/R/II/Mach, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 54 odst. 4 písm. a) zákona č. 90/2016 Sb., o posuzování shody stanovených výrobků při jejich dodávání na trh, a přestupku dle § 19a odst. 3 písm. a) zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky. Dle § 19a odst. 6 písm. a) zákona o technických požadavcích na výrobky ve spojení s § 93 a násl., § 41 odst. 1 a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, byla žalobkyni uložena úhrnná pokuta ve výši 55 000 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně brojila odvoláním. Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 5. 2022, č. j. ČOI 67281/22/O100/Krč/Št, částečně změnil prvostupňové rozhodnutí a ve zbytku odvolání zamítl.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí o odvolání žalobu ke Krajskému soudu v Brně. Přestože žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání dvou přestupků, žalobou brojila pouze

proti spáchání přestupku podle § 54 odst. 4 písm. a) zákona o posuzování shody. Krajský soud rozsudkem ze dne 30. 9. 2024, č. j. 31 A 79/2022-71, zrušil rozhodnutí o odvolání a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Uvedl, že správní orgány sankcionovaly žalobkyni za jednání, které není porušením § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody, neboť toto ustanovení nepostihuje uvádění výrobků na trh. Žalovaný dále dle krajského soudu pozměnil text § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody, z rozhodnutí kvůli tomu není patrné, zda je žalobkyni vytýkáno kumulativní nesplnění všech povinností, nebo jen jedné nebo dvou z nich. Dále žalovaný odkazuje na nesplnění podmínek § 4 odst. 1, 2 a 7 nařízení vlády č. 118/2016 Sb. a § 5 odst. 1, 2 a 6 nařízení vlády č. 117/2016, přičemž dle krajského soudu opět není zřejmé, zda žalobkyně nesplnila všechny tyto podmínky nebo jen některé z nich. Současně krajský soud žalovanému vytkl zahrnutí § 4 odst. 7 nařízení vlády č. 118/2016 Sb. a § 5 odst. 6 nařízení vlády č. 117/2016 Sb. do kvalifikace sankcionovaného deliktu, z výroku prvostupňového rozhodnutí byla totiž vypuštěna ta část jednání žalobkyně, na kterou se tato ustanovení vztahují. Ve vztahu k námitce promlčení skutků spáchaných v roce 2017 krajský soud uvedl, že ze zákona o posuzování shody i dotčených nařízení vlády plyne, že pokud se v nich hovoří o uvedení na trh, jde vždy o jeden konkrétní okamžik spočívající v prvním uvedení výrobku na trh. Nelze tedy hovořit o opakovaném uvádění na trh. Krajský soud proto žalovaného zavázal, aby se v následujícím řízení opět zabýval otázkou promlčení některých přestupků se zohledněním uvedeného výkladu. Na druhou stranu krajský soud nepřisvědčil námitkám nesprávného procesního postupu při výslechu Miroslava Odložilíka, nezákonného neprovedení žalobkyní navržených důkazů, nepřítomnosti osoby, která vydala rozhodnutí, u ústního jednání a podjatosti úředních osob žalovaného.

[3] Proti prvnímu rozsudku krajského soudu podal žalovaný kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Ten rozsudkem ze dne 30. 6. 2025, č. j. 6 As 253/2024-30, zrušil první rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud uvedl, že splnění povinností vyplývajících z § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody je vyžadováno v případech, kdy je stanovený výrobek uváděn na trh, uváděn do provozu nebo používán. K porušení § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody dojde v okamžiku, kdy je s výrobkem nakládáno některým z těchto způsobů. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil závěru krajského soudu, že § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody neupravuje povinnost výrobce uvádět na trh pouze výrobky, u kterých byla splněna povinnost vypracovat technickou dokumentaci a provést nebo nechat provést posouzení shody. Dále Nejvyšší správní soud zdůraznil, že změnou diakritiky nebo nepřesnou citací právní úpravy v rozhodnutí správních orgánů nemůže daná právní úprava nabýt jiného významu. Posuzovaná právní úprava přitom vyznívá zcela jasně. S ohledem na odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že žalobkyně nesplnila ani jednu ze dvou podmínek, které předpokládá § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody. Pokud rozhodnutí neuvádí konkrétní nesplněné požadavky stanovené příslušným nařízením vlády, je třeba mu rozumět tak, že je žalobkyni vytýkáno nesplnění všech takto stanovených požadavků. Skutečnost, že ve výroku rozhodnutí byl ponechán odkaz na ustanovení vztahující se k vypuštěné části výroku Nejvyšší správní soud hodnotil jako vadu bez vlivu na zákonitost rozhodnutí. Ve vztahu k námitce promlčení Nejvyšší správní soud uvedl, že výrobky DALYN nebyly vyráběny sériově, ale na zakázku pro konkrétního odběratele dle jeho požadavků. Na dodání každého jednotlivého výrobku DALYN je tak možné nahlížet jako na uvedení na trh dle § 3 písm. b) zákona o posuzování shody.

[4] Po opětovném projednání věci krajský soud vydal rozsudek ze dne 30. 10. 2025, č. j. 31 A 79/2022-103, kterým žalobu zamítl. Ve vztahu k problematice promlčení krajský soud uvedl, že je vázán závěrem kasačního soudu, že žalobkyně porušila svoje povinnosti vyplývající z § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody v okamžiku, kdy jako výrobce výrobku DALYN tento uvedla na trh tím, že jej převedla z fáze výroby do fáze distribuce konkrétnímu odběrateli. Krajský soud přisvědčil žalobkyni, že pro počátek běhu promlčení lhůty není určující datum fakturace výrobků, ale okamžik jejich skutečného dodání odběratelům. Na fakturách k daným výrobkům je uvedeno datum uskutečnění zdanitelného plnění, což je okamžik, který krajský soud považoval

pokračování

za rozhodující pro určení počátku běhu promlčecí lhůty. Na základě toho krajský soud dospěl k závěru, že v projednávané věci nedošlo k uplynutí subjektivní nebo objektivní promlčení lhůty, nedošlo tedy k promlčení odpovědnosti žalobkyně za spáchání přestupku.

[5] K otázce vad technické dokumentace krajský soud uvedl že správní orgány netvrdily, že by žádná technická dokumentace neexistovala, námitka žalobkyně o neprokázání neexistence technické dokumentace je tudíž nedůvodná. Dále krajský soud uvedl, že § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody normuje povinnost výrobce vyhotovit nikoliv „nějakou“ technickou dokumentaci, nýbrž právě takovou, která bude zpracována v rozsahu a způsobem stanoveným nařízením vlády. Ne každé pochybení při vyhotovování technické dokumentace či prohlášení shody bude automaticky představovat jednání naplňující skutkovou podstatu přestupku. Podstatná je intenzita neresepektování stanovených požadavků, tedy kolik a jak důležitých náležitostí chybí. V tomto kontextu krajský soud posoudil podklady předložené žalobkyní a usoudil, že žalobkyně předložila „nějakou“ technickou dokumentaci a EU prohlášení o shodě. Oba tyto podklady však byly vypracovány pouze podle požadavků zákona č. 22/1997 Sb. a zjevně nerefletovaly skutečnost, že od 15. 4. 2016 nabyl účinnosti zákon o posuzování shody a jej provádějící nařízení vlády, která stanoví nové (další) požadavky na náležitosti technické dokumentace a prohlášení o shodě. Žalobkyní předložená technická dokumentace i prohlášení o shodě nesplňují většinu požadavků stanovených příslušnými nařízeními vlády. Pochybení žalobkyně jednoznačně dosahují takové intenzity, která naplňuje skutkovou podstatu přestupku podle § 54 odst. 4 písm. a) zákona o posuzování shody.

[6] Dále krajský soud opět nepřisvědčil námitkám nesprávného procesního postupu při výslechu Miroslava Odložilíka, nezákonného neprovedení žalobkyní navržených důkazů, nepřítomnosti osoby, která vydala rozhodnutí, u ústního jednání a podjatosti úředních osob žalovaného.

II. Kasační stížnost a další vyjádření ve věci

[7] **Žalobkyně** (dále též „stěžovatelka“) podala proti druhému rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž uvádí, že kasační stížnost je přípustná, neboť Nejvyšší správní soud se v prvním rozsudku nevyjádřil ke všem námitkám, jež stěžovatelka uplatnila v žalobě. Skutečnost, že výrobky DALYN nejsou vyráběny sériově, ale každý z výrobků je samostatným novým výrobkem, nebyla předmětem správního řízení. Že nejde o sériovou výrobu uvedl žalovaný až v kasační stížnosti. Není přípustné, aby správní orgán tímto způsobem doplňoval odůvodnění správního rozhodnutí. O této otázce nebylo prováděno dokazování. Výrobky DALYN I-III jsou vždy tím samým výrobkem přizpůsobeným konkrétní objednávce zákazníka. Datum uvedení na trh je tedy shodné s první dodávkou zboží na trh, pozdější dodávky zboží už nejsou uvedením na trh. Rozhodnutí o odvolání je nepřezkoumatelné v otázce, zda jde o samostatné výrobky, či jde o výrobky totožné a jen uzpůsobené zákazníkovi.

[8] Dále stěžovatelka namítá, že je jí možné sankcionovat za porušení povinností dle § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody pouze v případě nevyhotovení technické dokumentace a neprovedení posouzení shody, nikoliv kvůli jejich zpracování s vadami. Předložená technická dokumentace a posouzení shody nevykazuje tak zásadní vady, aby bylo stěžovatelku možné uznat vinnou z přestupku spočívajícího v nepředložení těchto dokumentů. Žalovaný ani krajský soud nezohlednili přechodná ustanovení nařízení vlády, která výslovně umožňují pokračování v dodávkách zařízení, pokud byla uvedena na trh před účinností příslušných nařízení vlády. Výrobky DALYN byly dodávány na trh v období od 9. 2. 2016 do 22. 3. 2018, tedy ještě před účinností daných nařízení vlády. Stěžovatelka také namítá, že správní orgány ve výroku rozhodnutí konkrétně nevyjmenovaly vady, které obsahovala stěžovatelkou předložená technická

dokumentace, což je v rozporu s § 92 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.

[9] **Žalovaný** ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že k porušení § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody dojde, pokud je s výrobkem nakládáno některých ze tří způsobů uvedených v daném ustanovení (uvedení na trh, uvedení do provozu nebo používání). I kdyby byly výrobky DALYN vyráběny sériově, vztahovalo by se toto ustanovení i na následující dodávky výrobků na trh. Z výroku prvostupňového rozhodnutí (po úpravě žalovaným) je zřejmé, že správní orgány posuzovaly každou dodávku výrobku DALYN samostatně. Každé jednotlivé dodání výrobku DALYN od stěžovatelky přímo koncovému zákazníkovi nepochybně představovalo první dodání výrobku na trh Evropské unie, tedy uvedení na trh podle § 3 písm. b) zákona o posuzování shody. Pokud z výroku není zřejmé, jaké konkrétní požadavky nebyly v technické dokumentaci uvedeny, z logiky věci plyne, že ze strany stěžovatelky nebyly splněny žádné stanovené požadavky. Vady technické dokumentace spočívají v tom, že dokumentace nebyla zpracována podle tehdy účinných právních předpisů. Je tak zřejmé, že technická dokumentace dle požadavků stanovených příslušnými právními předpisy nebyla *de facto* vytvořena vůbec.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[11] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti podle § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), a shledal, že kasační stížnost **není důvodná**.

III.A) Promlčení přestupků spáchaných v roce 2017

[12] Stěžovatelka namítá, že výrobky DALYN jsou vyráběny sériově, za uvedení na trh je proto možno chápat pouze první dodání těchto výrobků na trh Evropské unie. Právě okamžik prvního dodání výrobků na trh je dle stěžovatelky určující pro počátek běhu promlčecí lhůty. Dle Nejvyššího správního soudu je tato námitka nepřípustná, neboť o rozhodném okamžiku pro běh promlčecí lhůty Nejvyšší správní soud rozhodl již v předchozím rozsudku v této věci.

[13] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je nepřípustná kasační stížnost proti *rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*.

[14] Nepřípustnost opakované kasační stížnosti brání tomu, aby se Nejvyšší správní soud znovu zabýval věcí, u které „*již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil*“ (nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, N 119/37 SbNU 519). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu následně uvedl: „*Podrobit takovéto rozhodnutí novému přezkumu v rámci řízení o kasační stížnosti by postrádalo smysl, neboť ve svých důsledcích by v případě přípustění nového přezkumu mohly nastat toliko dvě možné situace. Buď by kasační soud setrval na svém původním názoru, takže by věcné projednání kasační stížnosti nemělo pro stěžovatele žádný význam, nebo by vyslovil právní názor jiný, takže by postupně rozličnými právními názory zcela rozvrátil právní jistotu a popřel princip předvídatelnosti soudních rozhodnutí*“ (usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS, bod 21).

pokračování

[15] Jedinou zákonem předvídanou výjimkou z nepřípustnosti opakované kasační stížnosti je námitka, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Ze zákazu opakované kasační stížnosti dále judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. další výjimky, které brání odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí. Jedná se typicky o situace, kdy je původní zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu (zcela nebo zčásti) odůvodněn závažným procesním pochybením krajského soudu, nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, nedostatečným zjištěním skutkového stavu věci či jinou vadou, pro kterou Nejvyšší správní soud nemohl v předcházejícím řízení přistoupit k posouzení věci samé (výše citované usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 As 79/2009-165, bod 24).

[16] Byť stěžovatelka tvrdí, že se Nejvyšší správní soud danou otázkou nezabýval, opak je pravdou. V bodech 33 až 36 předchozího rozsudku v této věci č. j. 6 As 253/2024-30 Nejvyšší správní soud jasně uvedl, že výrobky DALYN nebyly vyráběny sériově, ale na zakázku pro konkrétního odběratele dle jeho požadavků. Je tak možné na dodání každého jednotlivého stanoveného výrobku DALYN nahlížet jako na uvedení na trh ve smyslu definice tohoto pojmu zakotvené v § 3 písm. b) zákona o posuzování shody, tj. jako na první dodání výrobku na trh Evropské unie. Stěžovatelka proto porušila svoji povinnost vyplývající z § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody v okamžiku, kdy jako výrobce uvedla stanovený výrobek DALYN na trh tím, že jej převedla z fáze výroby do fáze distribuce konkrétnímu odběrateli.

[17] Nejvyšší správní soud se tak již zabýval povahou výrobku DALYN a otázkou počátku běhu promlčecí lhůty u přestupku spáchaného stěžovatelkou. Tyto dříve přijaté závěry jsou závazné nejen pro krajský soud, ale také pro Nejvyšší správní soud samotný (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS). Nejvyššímu správnímu soudu proto nyní nepřísluší, aby opětovně posuzoval své dříve přijaté závěry v téže věci. Sama stěžovatelka uvádí, že argumentaci specifickou povahou výrobku DALYN uvedl žalovaný ve své kasační stížnosti. Stěžovatelce proto nic nebránilo v tom, aby argumenty nyní uváděné uplatnila již v předchozím řízení před Nejvyšším správním soudem. Stěžovatelka však proti výše uvedenému v předchozím řízení nebrojila.

[18] Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o odvolání spočívající v tom, že žalovaný se nezabýval otázkou, zda výrobky DALYN představují samostatné výrobky nebo výrobky totožné a jen uzpůsobené konkrétnímu zákazníkovi, je také nepřípustná, neboť nesměruje proti důvodům napadeného rozsudku. Stěžovatel je v kasační stížnosti povinen se vymežit proti důvodům rozhodnutí krajského soudu, jakkoli krajský soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu a postupu mu předcházejícího (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, dle kterého „*kasační stížnost, jejíž důvody nesměřují vůči výroku napadeného soudního rozhodnutí, resp. nesměřují proti důvodům, na nichž je toto rozhodnutí postaveno, je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.*“).

III.B) Vady technické dokumentace

[19] Stěžovatelka namítá, že je možné ji sankcionovat za porušení povinností dle § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody pouze v případě nevyhotovení technické dokumentace a neprovedení posouzení shody, nikoliv kvůli jejich zpracování s vadami. Alternativně stěžovatelka namítá, že jí předložená technická dokumentace a posouzení shody nevykazuje tak zásadní vady, aby bylo stěžovatelku možné uznat vinnou z přestupku spočívajícího v nepředložení těchto dokumentů.

[20] Nejvyšší správní soud se s námitkami stěžovatelky neztotožnil. Předně je vhodné uvést, že stěžovatelka výše uvedené námitky uplatnila ve zcela obecné formě. Své námitky nepodložila žádnými argumenty, ani nevedla žádnou polemiku s argumentací krajského soudu uvedenou

v odůvodnění napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26, vyslovil, že kvalita a preciznost ve formulaci žalobních bodů předurčuje také obsah rozhodnutí krajského soudu. „*Poněvadž stěžovatel v žalobě toliko vyjmenoval ustanovení správního řádu spolu s jejich zákonnou dikcí, aniž by konkrétně uvedl, v čem mělo jejich porušení spočívat, vyjádřil se krajský soud dostatečně, uvedl-li obecně, že porušení předmětných ustanovení neshledal, neboť správní orgán s nimi postupoval v souladu.*“ Uvedené lze vztáhnout také na řízení o kasační stížnosti u Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud proto odkazuje na odůvodnění krajského soudu, se kterým se plně ztotožnil. Krajský soud v bodě 37 napadeného rozsudku uzavřel, že § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody normuje povinnost výrobce stanovených výrobků vyhotovit nikoliv „nějakou“ technickou dokumentaci, nýbrž právě takovou, která bude zpracována v rozsahu a způsobem stanoveným nařízením vlády. Taková povinnost tudíž nemůže být splněna předložením jakékoli technické dokumentace libovolného obsahu dle volby samotného výrobce. Opačný závěr by vedl k absurdním důsledkům.

[21] Ani s alternativní námitkou stěžovatelky nepodstatnou povahou vad předložené dokumentace a posouzení shody se Nejvyšší správní soud neztotožnil. Zde lze opět odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku (body 40 až 53). Dle krajského soudu byly stěžovatelkou předložené podklady vypracovány pouze podle požadavků zákona č. 22/1997 Sb. a zjevně nereflektovaly skutečnost, že od 15. 4. 2016 nabyl účinnosti zákon o posuzování shody a jej provádějící nařízení vlády, která stanoví nové (další) požadavky na náležitosti technické dokumentace a prohlášení o shodě. V důsledku tohoto pochybení předložené podklady neobsahovaly náležitosti požadované prováděcími nařízeními vlády č. 117/2016 Sb. a č. 118/2016 Sb. Krajský soud přitom detailně popsal, že v projednávaném případě nejde o vady toliko formálního charakteru, jak namítala stěžovatelka, naopak absentují podstatné náležitosti technické dokumentace (odpovídající analýza a posouzení rizik, koncepční návrh, výrobní výkresy a schémata součástí, podsestav a obvodů, dále popisy a vysvětlivky potřebné pro pochopení těchto výkresů, seznam harmonizovaných norem Evropské unie a popis řešení zvolených ke splnění základních požadavků daných nařízením, jakož i výsledky konstrukčních výpočtů).

[22] Stěžovatelka dále namítá, že správní orgány i krajský soud nezohlednily přechodná ustanovení příslušných nařízení vlády, která umožňují pokračování v dodávkách zařízení uvedených na trh před účinností daných nařízení vlády.

[23] Podle § 16 odst. 1 nařízení vlády č. 117/2016 Sb., o posuzování shody výrobků z hlediska elektromagnetické kompatibility při jejich dodávání na trh, *zařízení splňující požadavky stanovené nařízením vlády č. 616/2006 Sb. mohou být nadále dodávána na trh a uváděna do provozu, pokud byla uvedena na trh přede dnem 20. dubna 2016.*

[24] Podle § 14 odst. 1 nařízení vlády 118/2016 Sb., o posuzování shody elektrických zařízení pro mezní napětí, *elektrická zařízení splňující požadavky stanovené nařízením vlády č. 17/2003 Sb. mohou být nadále dodávána na trh, pokud byla uvedena na trh před 20. dubnem 2016.*

[25] Ani s touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožnil. Je třeba zopakovat, že výrobky DALYN nebyly vyráběny sériově, ale na zakázku pro konkrétního odběratele dle jeho požadavků. Proto Nejvyšší správní soud již v předchozím rozsudku v této věci konstatoval, že je tak možné na dodání každého jednotlivého stanoveného výrobku DALYN nahlížet jako na uvedení na trh ve smyslu definice tohoto pojmu zakotvené v § 3 písm. b) zákona o posuzování shody. Pokaždé, když došlo k přesunutí výrobku DALYN z fáze výroby do fáze distribuce konkrétnímu odběrateli, jednalo se o nové uvedení výrobku na trh, nikoliv o jejich další dodávání. Proto nelze aplikovat výjimku uvedenou v citovaných přechodných ustanoveních. Z téhož důvodu není ani splněna podmínka uvedení výrobku na trh před účinností příslušných nařízení vlády.

pokračování

[26] K námitce nedostatečného vymezení vad technické dokumentace se Nejvyšší správní soud vyjádřil již ve svém předchozím rozsudku č. j. 6 As 253/2024-30, bod 27. Také tato námitka je proto nepřijatelná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť danou otázku Nejvyšší správní soud již jednou zodpověděl.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Žalobkyně se svými námitkami neuspěla. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[28] O náhradě nákladů řízení mezi účastníky řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, soud proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. června 2026

L. S.

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D. v. r.
předseda senátu